

Συγκλονιστική μαρτυρία: Ήμουν άθεος μέχρι που πέθανα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Στο κεφάλαιο «Ήμουν άθεος μέχρι πού πέθανα» (σ. 35), ό WEISS περιγράφει τη συζήτησή του με τον Αιδεσιμότατο BURRIS JENKINS (Μπέρις Τζένκινς), ό όποιος, πριν γίνει κληρικός, είχε εκπαιδευτεί σε πολλά και επί χρόνια, «ετοιμαζόμενος» - όπως αφηγείται - για κάτι πού δεν γνώριζα μέχρι εκείνη τη στιγμή». Και «εκείνη ή στιγμή» ήταν, όταν έγινε το ατύχημα από μία τρομερή έκρηξη στο μηχανοστάσιο μιας θαλαμηγού, στην οποίοι είχε την ευθύνη.

Ο Τζένκινς είχε εκπαιδευτεί στην Ακαδημία «Αντμιραλ Φάρεϊγκατ, προετοιμαζόμενος για την Άννάπολη ή για την Ακαδημία του Εμπορικού Ναυτικού των Η.Π.Α. στο Κίνγκς Πόντ της Νέας Υόρκης. Πέρασε αργότερα μια προπαρασκευαστική ιατρική εκπαίδευση στο Κολλέγιο Ρόλινς, στο Γουίντερ Πάρκ της Φλόριντας. Τά τελευταία χρόνια ήταν πιλότος σε Μπόινγκ 707 μιας μεγάλης εταιρίας.

Περιγράφοντας λοιπόν το ατύχημά του είπε: «Ήταν Αύγουστος τον 1957... φορτίζαμε τις μπαταρίες, όταν έγινε ή έκρηξη. Το κορμί μου τινάχθηκε αρκετά πόδια ψηλά, τρυπώντας τη μουσαμνια σκεπή, και ξαναπέφτοντας προσγειώθηκα ανάμεσα σε δύο μηχανές... έτρεχε βενζίνη από τούς σωλήνες και σκέφτηκα, όπου να είναι, θα ξαναγίνει έκρηξη. Όπως και έγινε. Ήμουν μαύρος σαν κάρβουνο, με εγκαύματα δευτέρου και τρίτου βαθμού. Το δέρμα των χεριών μου ξεκόλλησε σαν γάντι».

Μετά τον τραυματισμό του από την έκρηξη στο πλοίο, διατηρώντας τις αισθήσεις του, μεταφέρθηκε με ασθενοφόρο Πρώτων Βοηθειών στο Νοσοκομείο του Χάντιγκτον, και από εκεί στο Νοσοκομείο Ρούσβελτ της Νέας Υόρκης, όπου και χειρουργήθηκε. Ή εγχείρηση, κατά την αφήγησή του, «κράτησε κάπου δυόμιση ώρες». Συνεχίζοντας δε, λέγει: «Μερικές μέρες αργότερα έβλεπα τηλεόραση για να περάσω την ώρα μου. Κάποια στιγμή άρχισαν οι διαφημίσεις. Το επόμενο λεπτό (και στο σημείο αυτό αρχίζει ή περιγραφή της εμπειρίας του) κοίταζα έναν ασθενή ξαπλωμένο στο ίδιο το κρεβάτι πού βρισκόμουν εγώ πριν λίγο. Αυτός ό ασθενής προσπαθούσε να ταυτισθεί με μένα. “Έφριξα μ “ αυτή τη σκέψη...».

Ή συνέχεια της περιγραφής είναι σε πολλά ανάλογη με περιγραφές τού Μουντνι για

τις «μεταθανάτιες εμπειρίες». Ότι, δηλαδή: 1) βγήκε από το παράθυρο του τετάρτου ορόφου πάνω από την αυλή του Νοσοκομείου, 2) πέταξε πάνω από τη Νέα Υόρκη και πάνω από τὰ σύννεφα, 3) περνώντας την τροχιά της Σελήνης με το αίσθημα της συνεχώς αυξανόμενης επιτάχυνσης, «προς τὰ πίσω», και μέσα από το γαλαξιακό σύστημα, βλέποντας την καμπυλότητα της γης, και τη θέα ολόκληρη όπως την βλέπει ένας αστροναύτης.

Και ξαφνικά, ενώ πετούσε, συνειδητοποίησε ότι είχε περάσει μέσα από το ίδιο το ηλιακό σύστημα, έβλεπε τη γη, πολλούς πλανήτες, τον ήλιο και τον Γαλαξία. Καθώς όμως τὰ άστρα αραίωναν ολοένα, ακόμη και ό Γαλαξίας φαινόταν σαν ένα μόνο αστέρι, ήταν σε αυτό το σημείο πού για πρώτη φορά ανησύχησε και -όπως αφηγείται «ή ιδέα τον θανάτου μπήκε στη σκέψη μου: ίσως είμαι νεκρός, σκέφτηκα. Γιατί ό χρόνος δεν φαίνεται να παίζει κανένα ρόλο, και αυτό θα μπορούσε να συνεχιστεί επ” άπειρο. Ταξίδεψα σίγουρα, με ταχύτητα γρηγορότερη τού φωτός. Και θυμάμαι -αφηγείται στον WEISS- ότι έκανα μία νοερή παρατήρηση: Ποιός είπε ότι δεν μπορείς να πας πιο γρήγορα από την ταχύτητα του φωτός, αυτό κάνεις τώρα».

«Ξαφνικά-συνεχίζει ή αφήγηση της εμπειρίας- σκέφθηκα ότι ή γυναίκα μου θα προσπαθούσε να με φθάσει... Συνειδητοποίησα ότι είναι δυνατό να μείνει κανείς απόλυτα μόνος, στην αιωνιότητα...

Σ” αυτό το σημείο η ανησυχία μου ήταν ποιόν άφηνα πίσω μου: Θα έμεινα αιώνια εντελώς απομονωμένος; Αυτή ή αίσθηση της απόλυτης μοναξιάς με τρόμαξε. Ενώ βρισκόμουν στην κατάσταση της απόλυτης μοναξιάς, συνειδητοποίησα την παρουσία αναρίθμητων όντων, φιλικών όπως και εγώ, πού επικοινωνούσαν μεταξύ τους. Ήταν σε μεγάλη αρμονία μ “ένα φώς πού βρισκόταν μακριά, στα δεξιά και ολόγυρά μου. Αυτό το φώς δεν περιγράφεται. Είναι ένα φώς πού ξεπηδά από παντού, όμως δεν είναι σαν τού ήλιου ή σαν οποιοδήποτε άλλο. Είναι το Ζωντανό Φώς και όλα τὰ όντα βρίσκονται σε αρμονία μαζί του. Σκέφθηκα: Αυτό πρέπει να είναι ό Θεός, το Έσχατο Όν, μόνο πού δεν είμαι μαζί Του.. Δεν μπορώ να Τού μιλήσω, να επικοινωνήσω με Αυτό. Και ούτε Αυτό μου μιλάει... Αν είναι δυνατό να φωνάξει μία ψυχή, φώναξα: Θεέ μου, βοηθάμε».

Και ολοκληρώνει ο BURRIS JENKINS την περιγραφή της «εμπειρίας του» στον WEISS λέγοντας του:

«Δεν είχα καλά καλά τελειώσει αυτά τὰ λόγια, και ξαναβρέθηκα στο κρεβάτι μου να κοιτάζω τις ίδιες διαφημίσεις στην τηλεόραση. Το πρώτο πράγμα, πού έχανα μόλις μπόρεσα να σηκωθώ, ήταν να τρέξω στο παράθυρο και να δώ την πόλη.

“Ήταν ακριβώς όπως την είδα βγαίνοντας από το παράθυρο του τετάρτου ορόφου. Πριν απ’ αυτό δεν την είχα ξαναδεί, γιατί στο Νοσοκομείο μ’ έβαλαν ξαπλωμένο πάνω σ’ ένα φορείο. Μερικές εβδομάδες αργότερα βγήκα από το Νοσοκομείο. Ή εμπειρία μου αυτή με κλόνισε πολύ, και άρχισα να ζητώ από κάθε ιερωμένο, πού συναντούσα, μία απάντηση στα ερωτήματα μου. Κανείς δεν μπόρεσε να με φωτίσει. Μέχρι, εκείνη τη στιγμή της ζωής μου, θεωρούσα τον εαυτό μου άθεο. Δεν πίστευα στο Θεό. Αυτή ή εμπειρία έκανε ν αρχίσω να σκέπτομαι τη θρησκεία». Και συνεχίζει:

«Το 1962 αποσπάσθηκα στη Στρατιωτική Αεροπορική Μεταφορική Υπηρεσία, στη βάση Μόφατ, στην Ιαπωνία. Οι χώροι στάθμευσης ήσαν κατασκότεινοι. Καθώς τούς διέσχιζα μού ήρθε ή σκέψη: θαρρώ πώς θα γίνω κληρικός. Ξαφνικά, σαν κάποιος να είχε γυρίσει τον διακόπτη σε ένα σκοτεινό δωμάτιο, βρέθηκα βουτηγμένος σε ένα μεγάλο φώς πού ήταν σαν να έλεγε: Ναι, και φαινόταν να διαπερνά όλη την ύπαρξή μου. Ήταν μέσα μου, πάνω μου, γύρω μου κα, το π ιό σημαντικό, ήμουν μέρος του. Είχα δοκιμάσει άλλη μια φορά αυτό το φώς, μόνο πού τότε το αγνοούσα. Ταξίδευα μέσα και γύρω του, αλλά τότε δεν ταυτιζόμουν μαζί του, δεν ήμουν μέρος του.

Άρχισα να πηγαίνω τακτικά στην Εκκλησία και ένιωσα ζωντανό ενδιαφέρον για τη Χριστιανική πίστη... Ζήτησα να μου επιτραπεί να εγκαταλείπω το στρατό... Είπα στον πιο στενό μου φίλο: Θέλω να γίνω κληρικός»... Και έγινε κληρικός.

ΕΠΙΘΑΝΑΤΙΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΒΡΑΑΜΙΔΗΣ ΚΑΡΔΙΟΛΟΓΟΣ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΝΟΣ.

Πηγή: briefingnews.gr